

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
ATHANASIOS RANTOS
prednesené 1. februára 2024¹

Vec C-70/23 P

**Westfälische Drahtindustrie GmbH,
Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG,
Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG
proti**

Európskej komisii

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Kartely – Trh s predpínacou oceľou – Vec COMP/38.344 – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP – Rozsudok, ktorý čiastočne zrušil rozhodnutie a stanovil pokutu v rovnakej výške ako pôvodne uložená pokuta – Rozhodnutie Komisie týkajúce sa zostatku nezaplatenej pokuty – Dátum splatnosti pokuty, ktorej suma bola stanovená súdom Únie v rámci výkonu neobmedzenej súdnej právomoci“

I. Úvod

1. Svojím odvolaním Westfälische Drahtindustrie GmbH (ďalej len „WDI“), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (ďalej len „WDV“) a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (ďalej len „Pampus“) a spoločne ďalej len „odvolateľky“ navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 23. novembra 2022, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-275/20, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2022:723), ktorým uvedený súd zamietol ich žalobu, ktorou predovšetkým navrhovali po prvé na základe článku 263 ZFEÚ zrušenie listu Európskej komisie z 2. marca 2020, ktorým ich Komisia vyzvala na zaplatenie sumy 12 236 931,69 eura, ktorá podľa Európskej komisie zodpovedá neuhradenému zostatku pokuty, ktorá im bola uložená 30. septembra 2010, po druhé určenie, že pokuta bola v plnej výške zaplatená 17. októbra 2019 uhradením sumy 18 149 636,24 eura, a po tretie, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť spoločnosti WDI sumu 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od vyššie uvedeného dátumu z dôvodu bezdôvodného obohatenia tejto inštitúcie, ako aj subsidiárne, aby bola Komisii na základe článku 268 ZFEÚ uložená povinnosť zaplatiť im sumu 12 236 931,69 eura, ktorú Komisia požaduje od spoločnosti WDI, a sumu zodpovedajúcu preplatku, ktorú dostala táto inštitúcia vo výške 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

2. Tento spor má svoj pôvod v rozsudku z 15. júla 2015, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10, ďalej len „rozsudok z 15. júla 2015“, EU:T:2015:515), ktorým Všeobecný súd na jednej strane čiastočne zrušil najmä rozhodnutie Komisie konštatujúce porušenie článku 101 ZFEÚ v rozsahu, v akom bola odvolateľkám uložená pokuta z toho dôvodu, že Komisia sa dopustila pochybení pri posudzovaní ich platobnej schopnosti, a na druhej strane v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci uložil odvolateľkám povinnosť zaplatiť pokutu v rovnakej výške, ako bola výška pokuty, ktorá im bola uložená v tomto rozhodnutí. Po vyhlásení tohto rozsudku vznikli rozdiely v názoroch, pokiaľ ide o dátum, od ktorého sa majú počítat úroky z tejto pokuty. Odvolateľky sa totiž domnievali, že úroky mali začať plynúť odo dňa vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015, ktorým Všeobecný súd zrušil *ex tunc* pokutu uloženú Komisiou a stanovil novú samostatnú pokutu, zatiaľ čo podľa Komisie tieto úroky boli splatné odo dňa stanoveného v uvedenom rozhodnutí Komisie, teda takmer 5 rokov pred vyhlásením tohto rozsudku.

3. V súlade s požiadavkou Súdneho dvora sa tieto návrhy sústredia na analýzu prvého odvolacieho dôvodu, ktorý sa v podstate týka otázky, či v takej veci, akou je táto – v ktorej Všeobecný súd jednak zrušil rozhodnutie Komisie v časti, v ktorej stanovila výšku uloženej pokuty, a jednak v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci stanovil sumu tejto pokuty na rovnakej úrovni – dochádza v dôsledku výkonu tejto právomoci Všeobecného súdu k vzniku pokuty, ktorá musí byť charakterizovaná ako nová a právne odlišná od pokuty uloženej Komisiou, takže sa stáva splatnou dňom vyhlásenia rozsudku Všeobecného súdu, ktorým sa stanovuje výška pokuty.

4. Prejednávaná vec teda poskytuje Súdnemu dvoru príležitosť jednak objasniť právnu povahu výkonu neobmedzenej právomoci súdu Únie podľa článku 31 nariadenia (ES) č. 1/2003² a jednak spresniť právne dôsledky, ktoré vyplývajú zo zrušenia alebo zmeny pokuty uloženej Komisiou na základe článku 23 ods. 2 tohto nariadenia, pokiaľ súd Únie vykonáva takúto právomoc, najmä pokiaľ ide o určenie začiatku splatnosti tejto pokuty a prípadne o určenie dlžných úrokov z omeškania.

II. Právny rámec

5. Článok 23 nariadenia č. 1/2003 s názvom „Pokuty“ v odsekoch 2 a 3 stanovuje:

„2. Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pokuty, keď úmyselne alebo z nebalosti:

a) porušujú článok [101] alebo článok [102 ZFEÚ]...

...

3. Pri stanovení čiastky pokuty sa zohľadní závažnosť a doba trvania porušovania.“

6. Článok 31 tohto nariadenia s názvom „Preskúmanie Súdny dvorom“ uvádza:

„Súdny dvor má neobmedzenú súdnu právomoc na preskúmanie rozhodnutí, v ktorých Komisia stanovila pokutu alebo pravidelné penále. Môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo pravidelné penále.“

² Nariadenie Rady zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

7. Bod 35 usmernení k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) č. 1/2003³, nazvaný „Platobná schopnosť“, uvádza:

„Za výnimočných okolností môže Komisia na návrh prihliadnuť na platobnú neschopnosť podniku v osobitnom sociálnom a ekonomickom kontexte. Na zníženie pokuty nebude Komisii stačiť samotné zistenie o nepriaznivej alebo stratovej finančnej situácii podniku. Zníženie môže byť povolené len na základe objektívnych dôkazov, preukazujúcich, že uloženie pokuty podľa podmienok stanovených v týchto usmerneniach, by nenapraviteľne ohrozilo ekonomickú životaschopnosť dotknutého podniku a viedlo by ku strate hodnoty jeho majetku.“

III. Okolnosti predchádzajúce sporu

8. Okolnosti predchádzajúce sporu a obsah sporného rozhodnutia sú uvedené v bodoch 2 až 26 napadnutého rozsudku. Na účely tohto odvolania ich možno zhrnúť takto.

A. Správne konanie

9. Rozhodnutím K(2010) 4387 v konečnom znení z 30. júna 2010 týkajúcim sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/38.344 – Predpínacia oceľ) (ďalej len „rozhodnutie o PO“) Komisia uložila viacerým podnikom, vrátane odvolateľiek – dodávateľkám predpínacej ocele – sankcie za ich účasť na karteli na trhu s predpínacou oceľou. Komisia uložila pokutu vo výške 56 050 000 eur spoločnosti WDI. WDV a Pampus boli zviazané spoločne a nerozdielne na zaplatenie 45 600 000 eur zo strany spoločnosti WDV a 15 485 000 eur zo strany spoločnosti Pampus. Táto sankcia bola uložená v článku 2 prvom odseku bode 8 rozhodnutia o PO.

10. Počas správneho konania odvolateľky požiadali o výnimočné zníženie pokuty z dôvodu platobnej neschopnosti na základe bodu 35 usmernení z roku 2006.

11. V rozhodnutí o PO Komisia návrhu odvolateľiek na výnimočné zníženie pokuty z dôvodu platobnej neschopnosti nevyhovela.

12. Odvolateľky návrhom zapísaným do registra kancelárie Všeobecného súdu 14. septembra 2010 podali žalobu, ktorou sa domáhali zrušenia a zmeny rozhodnutia o PO. Vec bola zaregistrovaná pod číslom T-393/10.

13. Rozhodnutím K(2010) 6676 v konečnom znení z 30. septembra 2010 (ďalej len „rozhodnutie z 30. septembra 2010“) Komisia opravila určité chyby vo výpočte pokút⁴ a zmenila rozhodnutie o PO, najmä jeho článok 2 prvý odsek bod 8, čím znížila výšku pokút uložených niektorým spoločnostiam (ďalej len spoločne „sporné rozhodnutie“)⁵. Pokuta uložená spoločnosti WDI tak bola stanovená na 46 550 000 eur. WDV a Pampus boli zviazané spoločne a nerozdielne na zaplatenie 38 855 000 eur zo strany spoločnosti WDV a 15 485 000 eur zo strany spoločnosti Pampus.

³ Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2 (ďalej len „usmernenia z roku 2006“).

⁴ Pozri bod 7 zhrnutia rozhodnutia o PO, do ktorého možno nahliadnuť na tejto adrese: [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FR/TXT/HTML/?uri=CELEX:52011XC1119\(01\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FR/TXT/HTML/?uri=CELEX:52011XC1119(01))

⁵ Konsolidované znenie rozhodnutia Komisie [K(2010) 4387 v konečnom znení] (dostupné len v angličtine) je k dispozícii na tejto adrese: https://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/dec_docs/38344/38344_5856_3.pdf

14. Rozhodnutie z 30. septembra 2010 stanovilo, že platba pokút uvedených v článku 2 prvom odseku bode 8 sporného rozhodnutia sa má uskutočniť v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia z 30. septembra 2010 a že po uplynutí tejto lehoty budú automaticky splatné úroky vo výške sadzby, ktorú uplatňuje Európska centrálna banka (ECB) na svoje hlavné refinančné operácie v prvý deň mesiaca, v ktorom bolo toto rozhodnutie z 30. septembra 2010 prijaté, zvýšenej o 3,5 percentuálneho bodu. Bolo tiež stanovené, že v prípade, ak sankcionovaný podnik podá žalobu, môže splniť záväzok uhradiť pokutu ku dňu splatnosti alebo poskytnúť bankovú záruku alebo prípadne vykonať predbežnú platbu pokuty, v súlade s článkom 85a ods. 1 nariadenia (ES, Euratom) č. 2342/2002⁶.

15. Dňa 3. decembra 2010 odvolateľky doručili do kancelárie Všeobecného súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo veci T-393/10, ktorým sa v podstate domáhali odkladu vykonateľnosti sporného rozhodnutia až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej.

16. Listom zo 14. februára 2011 generálny riaditeľ Generálneho riaditeľstva Komisie pre hospodársku súťaž zamietol nový návrh podaný odvolateľkami na zníženie pokuty z dôvodu ich platobnej neschopnosti (ďalej len „list zo 14. februára 2011“).

17. Uznesením z 13. apríla 2011, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia (T-393/10 R, ďalej len „uznesenie o nariadení predbežného opatrenia“, EU:T:2011:178), predseda Všeobecného súdu čiastočne vyhovel návrhu odvolateľiek na nariadenie predbežného opatrenia nariadením odkladu povinnosti zriadiť bankovú záruku v prospech Komisie, aby zamedzil okamžitému vymáhaniu pokút, a to pod podmienkou, že do 30. júna 2011 odvolateľky predbežne zaplatia tejto inštitúcii sumu 2 milióny eur a od 15. júla 2011 až do vydania nového rozhodnutia, avšak najneskôr do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, jej budú k 15. dňu každého mesiaca platiť mesačné splátky vo výške 300 000 eur.

18. Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015 rozhodol, že Komisia sa nedopustila pochybení, keď v spornom rozhodnutí vo vzťahu k odvolateľkám konštatovala existenciu porušenia článku 101 ZFEÚ. Všeobecný súd však zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom ukladalo odvolateľkám pokutu, a zrušil aj list zo 14. februára 2011 z dôvodu, že Komisia sa dopustila pochybení pri posudzovaní platobnej schopnosti odvolateľiek. V rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci Všeobecný súd uložil odvolateľkám povinnosť zaplatiť pokutu v rovnakej výške ako pokuta, ktorá im bola uložená v spornom rozhodnutí, ako to vyplýva z výroku rozsudku z 15. júla 2015.⁷

19. V rámci výkonu predbežného opatrenia WDI predbežne zaplatila Komisii v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 celkovú sumu vo výške 16 400 000 eur.

⁶ Nariadenie Komisie (ES, Euratom) z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 357, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145).

⁷ Výrok rozsudku z 15. júla 2015 znie takto:

„1. Konanie o prejednávanej žalobe sa zastavuje v rozsahu, v akom sa týka zníženia pokuty priznaného [WDI] a [WDV] v rozhodnutí ... z 30. septembra 2010.

2. Článok 2 bod 8 [prvého odseku] [sporného] rozhodnutia ... sa zrušuje.

3. List ... zo 14. februára 2011 sa zrušuje.

4. [WDI], [WDV] a Pampus sú spoločne a nerozdielne povinné zaplatiť pokutu vo výške 15 485 000 eur.

5. [WDI] a [WDV] sú spoločne a nerozdielne povinné zaplatiť pokutu vo výške 23 370 000 eur.

6. [WDI] je povinná zaplatiť pokutu vo výške 7 695 000 eur.

7. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietla.

8. [WDI], [WDV] a Pampus... znášajú polovicu svojich vlastných trov konania, vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia. Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania spoločnosť [WDI], [WDV] a Pampus ... vrátane trov súvisiacich s konaním o nariadení predbežného opatrenia.“

20. Po vyhlásení rozsudku z 15. júla 2015 sa právni zástupcovia odvolateľiek obrátili na GR Komisie pre rozpočet s cieľom zmierlivo sa dohodnúť na harmonograme splácania pokút stanovených v bodoch 4 až 6 výroku tohto rozsudku. Vtedy sa objavili rozdielne názory na dátum, od ktorého by mali plynúť úroky z týchto pokút. Odvolateľky sa totiž domnievali, že úroky by mali začať plynúť odo dňa vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015, zatiaľ čo podľa GR Komisie pre rozpočet nárok na úroky vznikol odo dňa vyplývajúceho z článku 2 druhého a tretieho odseku sporného rozhodnutia, teda pokiaľ ide o odvolateľky v lehote troch mesiacov od oznámenia rozhodnutia z 30. septembra 2010. Uvedené stanovisko bolo vyjadrené v e-maile GR Komisie pre rozpočet z 12. augusta 2015 ako odpoveď na e-mail právneho zástupcu odvolateľiek z 5. augusta 2015 a zopakované počas stretnutia, ktoré sa konalo 4. septembra 2015 medzi Komisiou a spoločnosťou WDI.

21. Odvolateľky podali proti rozsudku z 15. júla 2015 odvolanie, ktorým spochybnili najmä to, že Všeobecný súd v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci zohľadnil ich platobnú schopnosť v roku 2015 a nie v roku 2010. Toto odvolanie bolo zamietnuté uznesením zo 7. júla 2016, Westfälische Drahtindustrie a Pampus Industriebeteiligungen/Komisija (C-523/15 P, ďalej len „uznesenie Súdneho dvora“, EU:C:2016:541).

22. Po zamietnutí ich odvolania odvolateľky navrhli, aby Všeobecný súd vyložil rozsudok z 15. júla 2015 v tom zmysle, že nárok na úroky z pokuty uloženej v tomto rozsudku vznikne od jeho vyhlásenia. Subsidiárne Všeobecnému súdu navrhli, aby opravil alebo doplnil tento rozsudok tak, že spresní, od ktorého dátumu začnú úroky plynúť.

23. Uznesením zo 17. mája 2018, Westfälische Drahtindustrie a i./Komisija (T-393/10 INTP, EU:T:2018:293), Všeobecný súd vyhlásil tieto návrhy za neprípustné. Pokiaľ ide o návrh na výklad, Všeobecný súd pripomenul, že takýto návrh je prípustný iba vtedy, ak sa týka otázky, o ktorej sa rozhodlo v rozsudku, ktorý sa má vykladať. Otázka, odkedy sa majú platiť úroky z omeškania z odloženej platby pokút uložených odvolateľkám, však nebola v rozsudku z 15. júla 2015 riešená. Podľa Všeobecného súdu sa odvolateľky svojím návrhom domáhali poskytnutia stanoviska k dôsledkom vyplývajúcim z rozsudku z 15. júla 2015, na čo sa návrh na výklad podaný na základe článku 168 ods. 1 jeho rokovacieho poriadku nevzťahuje. Pokiaľ ide o ďalšie dva návrhy, Všeobecný súd ich považoval za oneskorené.

24. Dňa 16. októbra 2019 WDI informovala Komisiu, že už zaplatila sumu 31 700 000 eur a že má v úmysle zaplatiť zostatok dlžnej pokuty vo forme istiny a úrokov, ktorú vyčíslila na 18 149 636,24 eura. Na účely tohto výpočtu WDI zohľadnila úroky, na ktoré vznikol nárok od 15. októbra 2015, teda tri mesiace po vyhlásení rozsudku z 15. júla 2015, a uplatnila úrokovú sadzbu 3,48 %.

25. Dňa 17. októbra 2019 WDI uhradila uvedenú sumu vo výške 18 149 636,24 eura na bankový účet Komisie, čím celková suma platieb uskutočnených od 29. júna 2011 v rámci úhrady pokuty dosiahla 49 849 636,24 eura.

26. Listom z 2. marca 2020 (ďalej len „napadnutý akt“) Komisia vyslovila nesúhlas so stanoviskom, ktoré WDI vyjadrila vo svojom liste zo 16. októbra 2019. Komisia uviedla, že v súlade s kritériami stanovenými v rozsudku zo 14. júla 1995, CB/Komisija (T-275/94, EU:T:1995:141), úroky nezačali plynúť od vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015, ale od dátumu stanoveného v spornom rozhodnutí, teda od 4. januára 2011, a to v sadzbe 4,5 %. Komisia v dôsledku toho vyzvala WDI, aby jej zaplatila sumu vo výške 12 236 931,69 eura zodpovedajúcu neuhradenému zostatku ku dňu 31. marca 2020.

B. Konanie na Všeobecnom súde

27. Odvolateľky sa žalobou podanou do kancelárie Všeobecného súdu 11. mája 2020 domáhali, aby Všeobecný súd predovšetkým po prvé zrušil napadnutý akt, po druhé určil, že Komisia mala započítať platby, ktoré WDI uskutočnila v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 spolu s úrokmi z tejto čiastky za uvedené obdobie, teda v celkovej výške 17 820 610 eur, na pokutu, o ktorej Všeobecný súd rozhodol v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci v rozsudku z 15. júla 2015, a to s účinnosťou od tohto dátumu, a že táto pokuta bola teda zaplatená v celom rozsahu platbou vykonanou spoločnosťou WDI 17. októbra 2019 vo výške 18 149 636,24 eura a, po tretie uložil Komisii povinnosť zaplatiť spoločnosti WDI sumu 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy, a to z dôvodu bezdôvodného obohatenia. Subsidiárne odvolateľky navrhovali, aby Všeobecný súd uložil Európskej únii, zastúpenej Komisiou, jednak povinnosť zaplatiť im náhradu škody vo výške sumy požadovanej v napadnutom akte, teda 12 236 931,69 eura, a jednak povinnosť zaplatiť spoločnosti WDI sumu zodpovedajúcu preplatku, ktorý 17. októbra 2019 dostala táto inštitúcia vo výške 1 633 085,17 eura spolu s úrokmi od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy.

28. V napadnutom rozsudku Všeobecný súd najprv preskúmal štvrtý žalobný návrh týkajúci sa návrhu na náhradu škody, ktorý bol založený na protiprávnosti konania Komisie z dôvodu, že Komisia údajne nevykonala správne rozsudok z 15. júla 2015, čím porušila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 266 prvého odseku ZFEÚ.⁸ Na podporu tohto návrhu na náhradu škody odvolateľky uviedli v podstate štyri žalobné dôvody. V tejto súvislosti Všeobecný súd usúdil, že všetky namietané porušenia vychádzajú z predpokladu, že pokuta uložená sporným rozhodnutím nebola rozsudkom z 15. júla 2015 „zachovaná“ alebo „potvrdená“, ale bola *ex tunc* zrušená a nahradená novou pokutou, ktorú odvolateľky označili ako „súdnu pokutu“, splatnú až odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku.⁹

29. Po tom, čo Všeobecný súd návrh na náhradu škody vyhlásil za prípustný,¹⁰ predovšetkým konštatoval, že keďže otázka, odkedy sa majú platiť úroky z omeškania zo sumy pokuty, nebola medzi účastníkmi konania počas súdneho konania žiadnym spôsobom riešená a rozsudok z 15. júla 2015 sa ňou výslovne nezaoberá, či už v odôvodnení alebo vo výroku tohto rozsudku,¹¹ je potrebné určiť, či z tohto rozsudku možno vyvodiť, že pokuta stanovená Všeobecným súdom je z právneho hľadiska odlišná od pokuty uloženej Komisiou v spornom rozhodnutí.¹² V tejto súvislosti v súlade s judikatúrou, ktorá vychádza z rozsudku Všeobecného súdu vo veci CB, Všeobecný súd uviedol, že zo znenia článku 31 nariadenia č. 1/2003 vyplýva, že neobmedzená právomoc zverená súdom Únie v oblasti hospodárskej súťaže sa vzťahuje a obmedzuje na pokutu pôvodne uloženú Komisiou a pokuta, ktorú stanoví súd Únie, tak nepredstavuje novú pokutu, ktorá by bola z právneho hľadiska odlišná od pokuty uloženej Komisiou.¹³ Podľa Všeobecného súdu v prípade, že súd Únie nahradí posúdenie Komisie vlastným posúdením a zníži výšku pokuty v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci, nahradí v rámci rozhodnutia Komisie výšku pokuty pôvodne stanovenú v tomto rozhodnutí výškou, ktorá vyplýva z jeho vlastného posúdenia, pričom rozhodnutie Komisie sa tak má z dôvodu nahrádzajúceho účinku rozsudku vyhláseného súdom Únie vždy považovať za rozhodnutie vyplývajúce z posúdenia súdu Únie.¹⁴

⁸ Napadnutý rozsudok (body 67 až 131).

⁹ Napadnutý rozsudok (bod 75).

¹⁰ Napadnutý rozsudok (bod 64).

¹¹ Napadnutý rozsudok (bod 96).

¹² Napadnutý rozsudok (body 96 a 97).

¹³ Napadnutý rozsudok (bod 98), ktorý odkazuje „v tomto zmysle“ na rozsudok CB (body 58 a 60).

¹⁴ Napadnutý rozsudok (bod 99), ktorý odkazuje „v tomto zmysle“ na rozsudok CB (body 60 až 65 a 85 až 87).

30. Ďalej Všeobecný súd s odkazom na uznesenie Súdneho dvora pripomenul, že v prejednávanej veci Súdny dvor rozhodol po prvé, že hoci výkon kontroly zákonnosti sporného rozhodnutia zo strany Všeobecného súdu viedol k zrušeniu tohto rozhodnutia v rozsahu, v akom v ňom Komisia uložila odvolateľkám pokutu, táto okolnosť v žiadnom prípade neznamená, že Všeobecný súd bol z tohto dôvodu zbavený právomoci vykonávať svoju neobmedzenú právomoc, a po druhé, že skutočnosť, že Všeobecný súd nakoniec považoval za vhodné zachovať v prejednávanej veci pokutu v rovnakej výške, ako bola uložená v spornom rozhodnutí, nemá žiadny vplyv na riadny výkon jeho neobmedzenej právomoci.¹⁵ Všeobecný súd z toho vyvodil, že Komisia dôvodne tvrdila, že pokuta stanovená Všeobecným súdom nebola novou pokutou, a teda bola vymáhateľná od dátumu stanoveného sporným rozhodnutím.¹⁶

31. Podľa Všeobecného súdu toto posúdenie nespochybňujú ani tvrdenia odvolateľiek založené najmä na skutočnosti, že Všeobecný súd zrušil pôvodne uloženú pokutu pred stanovením novej výšky pokuty na základe skutočností, ktoré nastali po spornom rozhodnutí,¹⁷ a že predseda Všeobecného súdu nariadil uznesením o nariadení predbežného opatrenia odklad povinnosti zriadiť bankovú záruku. V tejto súvislosti Všeobecný súd poznamenal, že prijatie uznesenia o nariadení predbežného opatrenia neznamenalo odklad vymožitelnosti pohľadávky, z ktorej naďalej plynuli úroky z omeškania počas súdneho konania.¹⁸

32. Všeobecný súd okrem toho zdôraznil, že v prípade, keď súd Únie pri výkone svojej neobmedzenej právomoci potvrdí časť pokuty alebo celú pokutu, povinnosť zaplatiť úroky z omeškania *ab initio* nepredstavuje sankciu dopĺňajúcu pokutu pôvodne uloženú Komisiou. Tak neexistencia rozdielu v právnej povahe pokuty revidovanej súdom Únie, ako aj zásada, že žaloby nemajú odkladný účinok, totiž bránia tomu, aby Komisia oslobodila podnik, ktorý túto pokutu nezaplatil okamžite a ktorého žalobe sa čiastočne vyhovel, od povinnosti zaplatiť odo dňa vymáhateľnosti pokuty uloženej Komisiou, úroky z pokuty stanovenej súdom Únie.¹⁹

33. Vzhľadom na tieto úvahy Všeobecný súd dospel k záveru, že nedošlo k dostatočne závažnému porušeniu povinností Komisie podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ a zamietol návrh odvolateľiek na náhradu škody. Vzhľadom na to, že aj ostatné žalobné návrhy, ktoré odvolateľky uviedli, boli v podstate založené na predpoklade, že Komisia porušila toto ustanovenie, Všeobecný súd žalobu v celom rozsahu zamietol.²⁰

¹⁵ Napadnutý rozsudok (bod 101), ktorý odkazuje na uznesenie Súdneho dvora (body 38 a 40).

¹⁶ Napadnutý rozsudok (bod 102).

¹⁷ Napadnutý rozsudok (bod 116).

¹⁸ Napadnutý rozsudok (bod 124).

¹⁹ Napadnutý rozsudok (bod 127), ktorý „v tomto zmysle“ odkazuje na rozsudok vo veci CB (body 86 a 87).

²⁰ Napadnutý rozsudok (body 135 a 141).

IV. Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

34. Svojím odvolaním odvolateľky navrhujú, aby Súdny dvor napadnutý rozsudok zrušil a v podstate opakujú svoje návrhy prednesené na prvom stupni.²¹ Komisia navrhuje, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a uložil odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania.

V. Analýza

35. Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú tri odvolacie dôvody, z ktorých prvý je založený na nesprávnom právnom posúdení z dôvodu nedodržania rozsudku z 15. júla 2015, ako aj na nesprávnom a rozporuplnom odôvodnení napadnutého rozsudku, druhý na porušení článku 266 ZFEÚ z dôvodu nedodržania právnej normy vyplývajúcej z kombinácie zrušujúceho účinku a nahrádzajúcej právnej povahy a tretí na porušení práva na spravodlivý proces. V súlade so žiadosťou Súdneho dvora sa v týchto návrhoch zameriam na prvý odvolací dôvod.

36. Z opisu okolností predchádzajúcich sporu vyplýva, že rovnako ako žaloba v prvom stupni podaná na Všeobecnom súde, aj toto odvolanie podané na Súdny dvor, a najmä prvý odvolací dôvod, sa v podstate zameriava na otázku, či výkon neobmedzenej právomoci Všeobecného súdu rozsudkom z 15. júla 2015 viedol k uloženiu pokuty, ktorá musí byť charakterizovaná ako nová a právne odlišná vo vzťahu k pokute uloženej Komisiou sporným rozhodnutím.

37. Presnejšie v rámci tohto prvého odvolacieho dôvodu odvolateľky v podstate tvrdia, že Všeobecný súd rozsudkom z 15. júla 2015 jednak zrušil s účinkami *ex tunc* pokutu uloženú Komisiou, pričom toto zrušenie viedlo k vzniku pohľadávky v ich prospech zodpovedajúcej sume, ktorú predbežne zaplatili v rámci výkonu uznesenia o nariadení predbežného opatrenia navýšeného o úroky, na druhej strane stanovil novú, samostatnú pokutu s účinnosťou odo dňa vyhlásenia rozsudku z 15. júla 2015, ktorú označili ako „súdnu pokutu“ na rozdiel od „zrušenej pokuty“ uloženej Komisiou v roku 2010.

38. Keďže jednotlivé výhrady odvolateľiek uvedené v prvom odvolacom dôvode vychádzajú všetky z predpokladu, podľa ktorého sa Všeobecný súd v podstate dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že pokuta uložená Všeobecným súdom v rozsudku z 15. júla 2015 nepredstavuje novú pokutu, právne odlišnú od pokuty uloženej Komisiou v spornom rozhodnutí, považujem za užitočné najprv uviesť niekoľko predbežných poznámok k povahe neobmedzenej právomoci, a najmä k dôsledkom jej uplatnenia (časť A), a následne analyzovať odôvodnenie Všeobecného súdu v napadnutom rozsudku, pričom preskúmam jednotlivé výhrady uvádzané odvolateľkami v rámci prvého dôvodu ich odvolania (časť B).

²¹ Pozri bod 27 vyššie. Odvolateľky konkrétne navrhujú, aby Súdny dvor: – zrušil napadnutý akt; – v dôsledku toho konštatoval, že Komisia musí započítať platby zaplatené Komisii spoločnosťou WDI v období od 29. júna 2011 do 16. júna 2015 vo výške 16 400 000 eur spolu s kompenzačným úrokom v celkovej výške 1 420 610 eur, teda celkovo sumu o výške 17 820 610 eur, na pokutu uloženú samostatne Všeobecným súdom v rozsudku z 15. júla 2015, s účinnosťou od 15. júla 2015, a že táto pokuta teda úplne zanikla zaplatením sumy vo výške 18 149 636,24 eur zo 17. októbra 2019; – uložil Komisii povinnosť zaplatiť spoločnosti WDI sumu 1 633 085,17 eur zvýšenú o kompenzačné úroky od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy; – subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok a uložil Komisii povinnosť zaplatiť všetkým trom odvolateľkám náhradu škody vo výške 12 236 931,69 eur vo forme započítania s pohľadávkou požadovanou Komisiou od spoločnosti WDI listom z 2. marca 2020 vo výške 12 236 931,36 eur a zaplatiť spoločnosti WDI sumu preplatku vo výške 1 633 085,17 eur zvýšenú o kompenzačné úroky od 17. októbra 2019 až do úplného vrátenia dlžnej sumy; – subsidiárne k návrhom uvedeným v bodoch 1 až 5 vrátil vec Všeobecnému súdu na ďalšie konanie, – uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy prvostupňového konania, ako aj odvolacieho konania.

A. O neobmedzenej právomoci priznanej súdom Únie pri uplatňovaní pravidiel hospodárskej súťaže

39. V prvom rade treba pripomenúť, že systém súdneho preskúmania rozhodnutí Komisie týkajúcich sa postupov podľa článkov 101 a 102 ZFEÚ spočíva v preskúmaní zákonnosti aktov inštitúcií stanovenom článkom 263 ZFEÚ, ktoré môže byť doplnené na základe článku 261 ZFEÚ a článku 31 nariadenia č. 1/2003²² a na základe návrhu žalujúcej strany tým, že Všeobecný súd uplatní svoju neobmedzenú súdnu právomoc, pokiaľ ide o sankcie uložené v tejto oblasti Komisiou.²³ Neobmedzenú právomoc teda možno vykonávať len doplnkovo v rámci preskúmania zákonnosti upraveného v článku 263 ZFEÚ a nepredstavuje osobitný prostriedok nápravy v zmysle prostriedkov nápravy uvedených v článku 256 ZFEÚ.²⁴

40. V tejto súvislosti uvádzam, že rozsah tohto preskúmania zákonnosti sa vzťahuje na všetky časti rozhodnutia Komisie týkajúce sa konaní o uplatnení článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktorých hĺbkové právne aj vecné preskúmanie vykonáva Všeobecný súd s ohľadom na dôvody predloženej žalujúcou stranou a s ohľadom na všetky skutočnosti, ktoré táto žalujúca strana predloží. V rámci tohto preskúmania súdy Únie však v nijakom prípade nemôžu nahradiť odôvodnenie autora dotknutého aktu svojím vlastným odôvodnením.²⁵

41. Naopak, pokiaľ súd Únie vykonáva neobmedzenú súdnu právomoc, je nad rámec samotného preskúmania zákonnosti sankcie oprávnený nahradiť posúdenie Komisiou, teda autora aktu, v ktorom bola táto suma pôvodne stanovená, svojím posúdením na účely stanovenia výšky uvedenej sankcie. V dôsledku toho môže súd Únie v rámci vykonania tejto právomoci zmeniť napadnutý akt, a to aj bez toho, aby ho zrušil, s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti s cieľom zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu (preskúmanie *de novo*).²⁶

42. Z toho vyplýva, že hoci rozsah tejto neobmedzenej súdnej právomoci je prísne obmedzený, na rozdiel od preskúmania zákonnosti, na určenie výšky pokuty,²⁷ je súd Únie oprávnený uplatniť svoju neobmedzenú právomoc vtedy, keď je mu otázka výšky pokuty predložená na posúdenie,²⁸ pričom uplatnenie tejto právomoci znamená definitívny prenos právomoci uložiť sankcie na súd Únie.²⁹

43. Z metodologického hľadiska z toho vyplýva, že až po tom, čo súd Únie ukončí preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktoré mu bolo predložené na posúdenie, a to vzhľadom na uplatnené žalobné dôvody, musí v prípade, že nedôjde k úplnému zrušeniu tohto rozhodnutia uplatniť svoju neobmedzenú právomoc, aby jednak vyvodil dôsledky zo svojho záveru o zákonnosti uvedeného

²² Neobmedzená právomoc v oblasti práva hospodárskej súťaže bola pôvodne priznaná súdu Únie článkom 17 nariadenia Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962 Prvého nariadenia implementujúceho články 85 a 86 zmluvy (Ú. v. ES 1962, 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3). Pokiaľ ide o úplný zoznam nariadení, ktoré priznávajú Súdnemu dvoru neobmedzenú právomoc, pozri LENAERTS, K., GUTMAN, K., NOWAK, J. T.: *EU Procedural Law*. 2. vydanie, Oxford, 2023, s. 633, presnejšie, poznámka pod čiarou č. 2.

²³ Pozri rozsudok z 25. júla 2018, Orange Polska/Komisija (C-123/16 P, ďalej len „rozsudok Orange Polska“, EU:C:2018:590, bod 104 a citovaná judikatúra) ako aj návrhy, ktoré som predniesol vo veci Lietuvos geležinkeliai/Komisija (C-42/21 P, EU:C:2022:537, body 148 až 162).

²⁴ Pozri však článok 36 Zmluvy ESÚO. Pre náčrt vývoja článku 31 nariadenia č. 1/2003, pozri MUGUET-POULLENNEC, G., BERGHE P.: Article 31 – Review by the Court of Justice – Commentary. In: *Regulation 1/2003 and EU Antitrust Enforcement – A Systematic Guide*, Wolters Kluwer, 2023, s. 679.

²⁵ Pozri rozsudok Orange Polska (bod 105 a citovaná judikatúra).

²⁶ Pozri rozsudok Orange Polska (bod 106 a citovaná judikatúra).

²⁷ Pozri rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisija (C-603/13 P, EU:C:2016:38, body 75 až 77, ako aj citovaná judikatúra).

²⁸ Pozri uznesenie Súdneho dvora (bod 34).

²⁹ Pozri uznesenie Súdneho dvora (bod 34).

rozhodnutia a jednak aby vzhľadom na skutočnosti, ktoré mu boli predložené na preskúmanie, určil, vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci, či je vhodné nahradiť posúdenie Komisie vlastným posúdením tak, aby bola výška pokuty primeraná.³⁰

44. Po druhé pripomínam, že na splnenie požiadaviek neobmedzenej prieskumnej právomoci v zmysle článku 47 Charty základných práv Európskej únie vo vzťahu k pokute je súd Únie povinný pri výkone právomocí stanovených v článkoch 261 a 263 ZFEÚ preskúmať a napraviť každú výhradu právnej alebo skutkovej povahy, ktorá má preukázať, že výška pokuty nie je primeraná závažnosti a obdobiu trvania porušenia.³¹ Práve vďaka tejto neobmedzenej právomoci je totiž súdne preskúmanie upravené Zmluvami v súlade s požiadavkami zásady účinnej súdnej ochrany uvedenej v článku 47 Charty základných práv.³² Tento postup podľa článku 23 ods. 3 nariadenia č. 1/2003 predpokladá, že pri každom sankcionovanom podniku sa zohľadní závažnosť daného porušenia, ako aj jeho dĺžka trvania, pričom je potrebné dodržať najmä zásady odôvodnenia, proporcionality, individualizácie sankcií a rovnosti zaobchádzania s tým, že súd Únie nie je viazaný orientačnými pravidlami, ktoré definovala Komisia vo svojich usmerneniach, hoci tieto usmernenia môžu usmerňovať súdy Únie pri výkone ich neobmedzenej právomoci.³³

45. Po tretie je potrebné zdôrazniť, že výkon tejto neobmedzenej súdnej právomoci neznamena preskúmanie *ex offico* a toto konanie zostáva kontradiktórne. S výnimkou dôvodov verejného poriadku, medzi ktoré patrí neexistencia odôvodnenia sporného rozhodnutia³⁴, ktoré je súd povinný preskúmať *ex offico*, prináleží žalobcovi, aby uviedol žalobné dôvody proti dotknutému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov.³⁵ Súdny dvor však rozhodol, že absencia *ex offico* preskúmania celého sporného rozhodnutia neporušuje zásadu účinnej súdnej ochrany. Na účely rešpektovania tejto zásady nie je nevyhnutné, aby Všeobecný súd, ktorý je síce povinný odpovedať na predložené žalobné dôvody a vykonať právne aj vecné preskúmanie, bol tiež povinný *ex offico* opätovne prešetriť celý spis.³⁶ Preto v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci môže súd Únie tiež konštatovať, že žiadne z tvrdení prednesených účastníkmi konania neodôvodňujú využitie uvedenej právomoci na zníženie sumy pokuty.³⁷

46. Prvý odvolací dôvod treba preskúmať vzhľadom na tieto všeobecné zásady.

B. O prvom odvolacom dôvode

47. Vo svojom prvom odvolacom dôvode – ktorý je uvedený v súbore do značnej miery sa prekrývajúcich výhrad, ktoré odkazujú na body 98, 99, 102, 105, 107, 111, 113, 115, 117, 118, 125 a 127 napadnutého rozsudku – odvolateľky v podstate Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že nerešpektoval svoj vlastný rozsudok z 15. júla 2015, a tým, že uviedol nesprávne a rozporuplné odôvodnenie vo vzťahu k tomuto rozsudku, čím porušil zásadu *res iudicata*.

³⁰ Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. decembra 2015, Orange Polska/Komisia (T-486/11, EU:T:2015:1002, body 65 a 67, ako aj citovaná judikatúra), a z 25. januára 2023, GEA Group/Komisia (T-640/16 RENV, neuvverejnený, EU:T:2023:18, bod 263).

³¹ Pozri rozsudky z 26. septembra 2018, Infineon Technologies/Komisia (C-99/17 P, EU:C:2018:773, bod 195 a citovaná judikatúra), ako aj zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, body 96 a 97, ako aj citovaná judikatúra).

³² Pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia (C-386/10 P, EU:C:2011:815, body 66 a 67), a zo 6. novembra 2012, Otis a i. (C-199/11, EU:C:2012:684, bod 63).

³³ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia (C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 90).

³⁴ Rozsudok z 18. marca 2021, Pometon/Komisia (C-440/19 P, EU:C:2021:214, bod 138).

³⁵ Rozsudok z 26. januára 2017, Duravit a i./Komisia (C-609/13 P, EU:C:2017:46, bod 32 a citovaná judikatúra).

³⁶ Rozsudok z 26. januára 2017, Duravit a i./Komisia (C-609/13 P, EU:C:2017:46, body 33 a 36 a citovaná judikatúra).

³⁷ Pozri napríklad rozsudok z 29. septembra 2021, Tokin/Komisia (T-343/18, EU:T:2021:636, bod 181).

48. Keďže celá argumentácia odvolateľiek vychádza z predpokladu, že Všeobecný súd rozsudkom z 15. júla 2015 uložil novú pokutu, právne odlišnú od pokuty uloženej Komisiou v spornom rozhodnutí, domnievam sa, že v záujme jasnosti a riadneho výkonu spravodlivosti je vhodné preskúmať správnosť tohto predpokladu. V opačnom prípade by tak všetky výhrady uvedené odvolateľkami v prvom odvolacom dôvode boli neopodstatnené a zamietnuté, keďže medzi rozsudkom z 15. júla 2015 a napadnutým rozsudkom by neexistoval žiadny rozpor.

1. O opodstatnenosti predpokladu, z ktorého vychádza prvý odvolací dôvod

49. Na úvod považujem za potrebné uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 96 a 97 napadnutého rozsudku správne uviedol, že keďže otázka, odkedy sa majú počítať úroky z omeškania zo sumy pokuty, nebola v rozsudku z 15. júla 2015 výslovne riešená, je potrebné určiť, či z odôvodnenia tohto rozsudku možno vyvodiť, že pokuta stanovená Všeobecným súdom je právne odlišná od pokuty uloženej Komisiou v spornom rozhodnutí.³⁸

50. V tejto súvislosti konštatujem, že východiskom analýzy prípadného rozporu medzi napadnutým rozsudkom a rozsudkom z 15. júla 2015 musí byť nevyhnutne obsah, presnejšie odôvodnenie a výrok rozsudku z 15. júla 2015, vykladaný aj s ohľadom na uznesenie Súdneho dvora. V tomto ohľade je zhrnutie obsahu rozsudku z 15. júla 2015, ktoré Všeobecný súd uviedol v bodoch 95 a 100 napadnutého rozsudku a ktoré slúži ako základ jeho analýzy, presné a zodpovedá aj výkladu Súdneho dvora, ako je uvedený v jeho uznesení.³⁹

51. Pripomeňme totiž, že odvolateľky na podporu svojej žaloby proti spornému rozhodnutiu, na základe ktorej bol vydaný rozsudok z 15. júla 2015, uviedli deväť žalobných dôvodov, z ktorých sú na účely tohto odvolania relevantné len šiesty a deviaty. Po prvé šiesty žalobný dôvod je založený najmä na porušení zásady proporcionality, keďže Komisia v spornom rozhodnutí nezohľadnila nedostatočnú platobnú schopnosť odvolateľiek. Po druhé deviaty žalobný dôvod sa týkal nesprávneho posúdenia ich platobnej schopnosti v liste zo 14. februára 2011, ktorého zrušenia sa odvolateľky tiež domáhali.

52. Rozsudkom z 15. júla 2015 Všeobecný súd vyhovel týmto dvom žalobným dôvodom a zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom odvolateľkám ukladá pokutu, ako aj list zo 14. februára 2011, a to s odôvodnením, že Komisia sa v nich dopustila nesprávneho posúdenia ich platobnej schopnosti, v zmysle bodu 35 usmernení z roku 2006. Presnejšie v rámci preskúmania zákonnosti sporného rozhodnutia sa Všeobecný súd v bodoch 285 až 332 rozsudku z 15. júla 2015 domnieval, že Komisia sa dopustila pochybení pri posúdení platobnej schopnosti odvolateľiek a že tieto pochybenia mohli jednak viesť k zrušeniu sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom bola odvolateľkám uložená pokuta, ako aj k zrušeniu listu zo 14. februára 2011, a jednak odôvodniť, aby Všeobecný súd vykonal svoju neobmedzenú právomoc.⁴⁰

53. Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci však dospel k záveru, že odvolateľky neopodstatnene tvrdili, že vzhľadom na ich platobnú neschopnosť im malo byť priznané zníženie pokuty, a tak im stanovil pokutu vo výške zhodnej s výškou pokuty, ktorá im bola uložená sporným rozhodnutím. Presnejšie v bodoch 333 až 358 rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd, ktorý sám uplatnil usmernenia z roku 2006, na základe dôkazov predložených odvolateľkami týkajúcich sa ich finančnej situácie, ako sa vyvinula po prijatí sporného

³⁸ Napadnutý rozsudok (body 96 a 97).

³⁹ Uznesenie Súdneho dvora (body 17, 35 a 36).

⁴⁰ Rozsudok z 15. júla 2015 (bod 332).

rozhodnutia, dospel k záveru, že odvolateľky nemali žiadne dôvody na to, aby sa domáhali zníženia pokuty z dôvodu ich platobnej neschopnosti z dôvodov podobných tým, ktoré predpokladá bod 35 usmernení z roku 2006, a že v dôsledku toho musí byť odvolateľkám uložená pokuta v rovnakej výške, ako bola uložená v spornom rozhodnutí.⁴¹

54. V tejto súvislosti považujem za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo sa Všeobecný súd obmedzil na vyhovie žalobným dôvodom na zrušenie sporného rozhodnutia týkajúcim sa posúdenia platobnej schopnosti odvolateľiek, zamietol naopak všetky žalobné dôvody týkajúce sa zákonnosti konštatovania porušenia a výšky pokuty uloženej v jeho dôsledku. Inými slovami, Všeobecný súd nezistil žiaden dôvod na to, aby považoval výšku pokút uložených odvolateľkám, ako vyplýva z článku 2 prvého odseku bodu 8 sporného rozhodnutia,⁴² za neprimeranú, a to na základe prvých štyroch žalobných dôvodov, ktorých preskúmanie neodhalilo žiadne pochybenie, ktoré by mohlo spôsobiť nezákonnosť sporného rozhodnutia. Aj z tohto dôvodu Všeobecný súd stanovil pokutu v rovnakej výške, ako je pokuta, ktorú Komisia predtým uložila odvolateľkám v spornom rozhodnutí. Rozsudok tiež poznamenáva, že uplatnenie bodu 35 usmernení z roku 2006 je poslednou skutočnosťou, ktorá sa berie do úvahy pri určovaní výšky pokút uložených za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže.⁴³

55. Pokiaľ ide o výrok rozsudku z 15. júla 2015, je pravda, že Všeobecný súd v bode 2 výroku tohto rozsudku jednak zrušil článok 2 prvý odsek bod 8 sporného rozhodnutia, ktorým bola odvolateľkám uložená pokuta, a jednak v bodoch 4 až 6 tohto výroku stanovil výšku pokuty, ktorá zodpovedala výške pokuty uvedenej v spornom rozhodnutí. Dospieť k záveru, že toto rozhodnutie prezrádza úmysel Všeobecného súdu uložiť novú pokutu, ktorá bude z právneho hľadiska odlišná od pokuty stanovenej Komisiou, by však bolo prílišným formalizmom a bolo by podľa môjho názoru v rozpore so základným pravidlom vychádzajúcim z ustálenej judikatúry, podľa ktorej treba výrok rozsudku vykladať vzhľadom na dôvody, ktoré k nemu viedli a ktoré predstavujú jeho nevyhnutnú oporu.⁴⁴ Okrem toho je množstvo príkladov, v ktorých Všeobecný súd zrušil výrok rozhodnutia Komisie týkajúci sa pokuty, pričom pri výkone svojej neobmedzenej právomoci následne určil jej novú sumu.⁴⁵ Ako poznamenáva Komisia, v určitých prípadoch, ako napríklad v rozsudku z 15. júla 2015, totiž Všeobecný súd zruší najskôr časť rozhodnutia Komisie, ktoré ukladá pokutu, a potom vo výroku tohto rozsudku nanovo stanoví výšku pokuty.⁴⁶ V iných prípadoch sa Všeobecný súd uspokojil len so zmenou sumy pokutu bez toho, aby zrušil príslušný článok rozhodnutia Komisie.⁴⁷ Hoci je tento nedostatok koherentnosti v praxi Všeobecného súdu nešťastný a môže predstavovať, z čisto formálneho hľadiska, zdroj nejasností, v skutočnosti, keďže neobmedzená súdna právomoc sa v súlade s judikatúrou vychádzajúcou z rozsudku CB, „vzťahuje a obmedzuje na pokutu pôvodne uloženú Komisiou“⁴⁸, v zásade by nemal mať z hľadiska právnych dôsledkov žiaden vplyv.⁴⁹

⁴¹ Rozsudok z 15. júla 2015 (body 357 a 358).

⁴² Rozsudok z 15. júla 2015 (bod 334).

⁴³ Rozsudok z 15. júla 2015 (bod 297).

⁴⁴ Pozri rozsudok CB (bod 62 a citovaná judikatúra).

⁴⁵ Pozri najmä rozsudok z 12. mája 2016, Trioplast Industrier/Komisia (T-669/14, ďalej len „rozsudok Trioplast“, EU:T:2016:285, body 15 a 56 až 62).

⁴⁶ Pozri napríklad rozsudky z 15. septembra 2005, DaimlerChrysler/Komisia (T-325/01, EU:T:2005:322), a z 13. decembra 2018, Slovak Telekom/Komisia (T-851/14, EU:T:2018:929).

⁴⁷ Pozri napríklad rozsudky z 10. marca 1992, ICI/Komisia (T-13/89, EU:T:1992:35); z 15. júla 2015, Akzo Nobel a i./Komisia (T-47/10, EU:T:2015:506); z 9. septembra 2015, Panasonic a MT Picture Display/Komisia (T-82/13, EU:T:2015:612), ako aj z 18. novembra 2020, Lietuvos geležinkeliai/Komisia (T-814/17, EU:T:2020:545).

⁴⁸ Pozri rozsudok CB (bod 58).

⁴⁹ Pozri napríklad výrok rozsudku zo 14. marca 2013, Fresh Del Monte Produce/Komisia (T-587/08, EU:T:2013:129).

56. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa domnievam, že východiskový predpoklad argumentácie odvolateľiek uvedený v prvom odvolacom dôvode, podľa ktorého Všeobecný súd rozsudkom z 15. júla 2015 uložil novú pokutu, ktorá je právne odlišná od pokuty uloženej Komisiou v spornom rozhodnutí, nevyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku a je zásadne nesprávny.

57. Tento záver podľa môjho názoru postačuje na odmietnutie celej argumentácie odvolateľiek ako nedôvodnej bez toho, aby bolo potrebné podrobnejšie skúmať jednotlivé časti prvého odvolacieho dôvodu.

58. Ak by však Súdny dvor považoval za potrebné zaoberať sa jednotlivými argumentmi odvolateľiek, subsidiárne a pre úplnosť ich navrhujem zamietnuť na základe nasledujúcej analýzy.

2. O rôznych častiach prvého odvolacieho dôvodu

59. Odvolateľky v prvom rade tvrdia, že Všeobecný súd v bode 98 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že „*pokuta, ktorú stanovuje súd Únie nepredstavuje novú pokutu, právne odlišnú od pokuty uloženej Komisiou (pozri v tomto zmysle [rozsudok CB], body 58 a 60*“. Toto konštatovanie má byť nesprávne, pretože neposkytuje odpoveď na otázku, v čom spočíva zmena a nahradenie účinku rozsudku z 15. júla 2015 vo vzťahu k pokute, ktorá bola zrušená sporným rozhodnutím.

60. Na podporu svojej argumentácie odvolateľky uvádzajú, že Všeobecný súd sa nesprávne odvolal na body 58 a 60 rozsudku CB, keďže tento rozsudok sa odlišuje od rozsudku z 15. júla 2015. Na rozdiel od rozsudku CB totiž Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015 na jednej strane pristúpil k uloženiu zaplattenia „súdnej pokuty“ na základe „nových skutočností“ a na druhej strane najprv v celosti zrušil uloženú pokutu, a to od jej počiatku (zníženie *ex tunc*) predtým, ako pristúpil k uloženiu „súdnej pokuty“, a nerozhodol sa teda potvrdiť alebo len znížiť (so spätnou účinnosťou) pokutu uloženú na základe pôvodného rozhodnutia Komisie.

61. Tieto tvrdenia podľa môjho názoru nemôžu obstáť.

62. Po prvé, ako bolo uvedené v bodoch 52 až 56 vyššie, totiž súd Únie v rozsudku z 15. júla 2015 neuložil pokutu namiesto pokuty uloženej Komisiou, čo navyše ani nemohol urobiť, ale iba „zmenil“ pokutu pôvodne stanovenú v spornom rozhodnutí. Inými slovami, medzi pokutou uloženou Komisiou v spornom rozhodnutí a pokutou stanovenou v rozsudku z 15. júla 2015, po jej preskúmaní Všeobecným súdom, existuje skutková a právna totožnosť.

63. Po druhé pripomínam, že Všeobecný súd v bodoch 58 až 60 rozsudku CB rozhodol, že neobmedzená súdna právomoc priznaná súdu Únie v oblasti uplatňovania pravidiel hospodárskej súťaže „sa vzťahuje a obmedzuje sa na pokutu pôvodne uloženú Komisiou“ (bod 58), že tento súd „nemá právomoc uložiť pokutu“, ale môže „rozhodovať len o pokutách stanovených rozhodnutím Komisie“ (bod 59), a preto nemá právomoc „nahradiť pokutu uloženú Komisiou novou pokutou, ktorá je právne odlišná od tejto pokuty“ (bod 60). Tieto všeobecné tvrdenia, ktoré uviedol Súd prvého stupňa v roku 1995, hoci ich Súdny dvor nikdy nepotvrdil, sa mi zdajú stále platné aj dnes.⁵⁰

⁵⁰ Pozri body 40 a 41 vyššie.

64. Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého v rozsudku CB Súd prvého stupňa potvrdil časť spornej pokuty po opätovnom posúdení tých istých skutočností, ktoré viedli k vydaniu sporného rozhodnutia, zatiaľ čo v rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd rozhodol o potvrdení tej istej pokuty aj na základe preskúmania nových skutočností, rozlišovanie, ktoré presadzujú odvolateľky, je z právneho hľadiska irelevantné. Ako totiž vyplýva z ustálenej judikatúry, súd, ktorý rozhoduje v rámci neobmedzenej právomoci, musí v zásade a bez toho, aby bolo dotknuté preskúmanie dôkazov, ktoré mu predložili účastníci konania, zohľadniť právny a skutkový stav, ktorý existuje ku dňu, keď rozhoduje, ak sa domnieva, že je odôvodnené, aby uplatnil svoju právomoc zmeniť sporné rozhodnutie.⁵¹ Toto *a fortiori* znamená, že súd vykonávajúci neobmedzenú právomoc môže vziať do úvahy nie len predchádzajúce skutočnosti, ktoré sa neobjavujú v napadnutom akte,⁵² ale prípadne, a vo výnimočnom prípade, tiež skutočnosti, ktoré nastali po prijatí rozhodnutia. Ako Súdny dvor rozhodol v bode 43 uznesenia Súdneho dvora, na účely zavŕšenia výkonu svojho preskúmania zákonnosti je súd Únie oprávnený zohľadniť všetky skutkové okolnosti, ktoré považuje za relevantné, a to bez ohľadu na to, či predchádzali prijatému rozhodnutiu alebo nastali až po ňom.⁵³ Platí to *a fortiori* v prípade, keď sa výkon neobmedzenej právomoci týka rovnako ako v prejednávanej veci preskúmania platobnej schopnosti dotknutého podniku. Ako Súdny dvor uviedol, ak by totiž súd Únie nemohol posudzovať túto schopnosť s prihliadnutím na skutkový stav existujúci v čase, keď rozhoduje, mohol by byť nútený odmietnuť, znížiť alebo zrušiť pokutu, či už splatnú alebo nesplatnú, čím by tomuto podniku spôsobil konkurenčnú nevýhodu alebo by mu poskytol neodôvodnenú konkurenčnú výhodu.⁵⁴ Okrem toho pripomínam, že preskúmanie platobnej neschopnosti, v zmysle bodu 35 usmernení z roku 2006 vyžaduje analýzu „v osobitnom sociálnom a ekonomickom kontexte“ v okamihu uloženia pokuty s cieľom posúdiť, či by pokuta „nenapraviteľne ohrozil[a] ekonomickú životaschopnosť“ dotknutého podniku. Také preskúmanie teda zo svojej povahy a z hľadiska jeho predmetu zamerané na budúcnosť môže výnimočne vyžadovať zohľadnenie skutočností, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia, ktorým bola uložená pokuta.

65. V druhom rade odvolateľky tvrdia, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozporuplné, pokiaľ ide o nahrádzajúci účinok rozsudku z 15. júla 2015. Presnejšie v bode 99 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že „prípade, že súd Únie nahradí posúdenie Komisie vlastným posúdením a zníži výšku pokuty v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci, nahradí v rámci rozhodnutia Komisie výšku pokuty pôvodne stanovenú v tomto rozhodnutí výškou, ktorá vyplýva z jeho vlastného posúdenia“. Podľa názoru odvolateľiek sa síce môže zdať, že ide o správne východisko, ale Všeobecný súd mal z neho vyvodiť nasledujúce závery: i) Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015 v celom rozsahu nahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením; ii) na základe tohto posúdenia znížil výšku pokuty, ktorá bola zrušená v rámci jeho neobmedzenej právomoci, a to výslovným zrušením a nahradením už uskutočnených platieb, a iii) Všeobecný súd nahradil zrušenú pokutu takto zmenenou súdnou pokutou. Namiesto vyvodenia týchto záverov však Všeobecný súd v uvedenom bode 99 napadnutého rozsudku

⁵¹ Rozsudok z 15. júla 2015 (bod 302 a citovaná judikatúra Súdneho dvora).

⁵² Rozsudky z 29. apríla 2004, Tokai Carbon a i./Komisia (T-236/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, EU:T:2004:118, bod 165), a z 5. októbra 2011, Romana Tabacchi/Komisnia (T-11/06, EU:T:2011:560, body 280 až 284).

⁵³ Pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. marca 1974, Istituto Chemioterapico Italiano a Commercial Solvents/Komisnia (6/73 a 7/73, EU:C:1974:18, body 51 a 52); z 22. januára 2013, Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29, bod 49); z 26. septembra 2013, Alliance One International/Komisnia (C-679/11 P, EU:C:2013:606, bod 107), ako aj zo 17. septembra 2015, Total/Komisnia (C-597/13 P, EU:C:2015:613, bod 41).

⁵⁴ Uznesenie Súdneho dvora (body 44 a 45). Okrem toho, ako pripomenul Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015, keď Všeobecný súd chce uplatniť svoju neobmedzenú právomoc, musí v záujme zabezpečenia potrebného účinku posúdenia platobnej schopnosti podniku vzhľadom na výšku pokuty, ktorá mu má byť uložená, posúdiť stav, ktorý existuje ku dňu, keď rozhoduje, a to na základe dokumentov, ktoré mu môžu predložiť účastníci konania, pokiaľ sú splnené podmienky prípustnosti stanovené v článku 84 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu zo 4. marca 2015 (Ú. v. EÚ L 105, 2015, s. 1).

uviedol, že „rozhodnutie Komisie sa tak má z dôvodu nahrádzajúceho účinku rozsudku vyhláseného súdom Únie vždy považovať za rozhodnutie vyplývajúce z posúdenia súdu Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok [CB], body 60 až 65 a 85 až 87)“.

66. V tejto súvislosti však treba konštatovať, že hoci Všeobecný súd rozsudkom z 15. júla 2015 zrušil jednak sporné rozhodnutie o karteli v časti, v ktorej stanovilo výšku pokuty uložené odvolateľkám, a jednak stanovil výšku pokuty v rovnakej výške, a to v rámci svojej neobmedzenej právomoci z dôvodov uvedených v bodoch 53 a 54 vyššie a ako to Súdny dvor rozhodol v bodoch 38 a 40 uznesenia, na ktoré odkazuje bod 101 napadnutého rozsudku, nedošlo pri tejto príležitosti k radikálnej zmene alebo „novácii“ pokuty.

67. V treťom rade odvolateľky tvrdia, že zmena pokuty bráni tomu, aby bola splatná so spätnou účinnosťou od 4. januára 2011. Napádajú preto tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 102 napadnutého rozsudku, podľa ktorého „v prejednávanej veci tak Komisia dôvodne tvrdila, že pokuta stanovená Všeobecným súdom nebola novou pokutou, a teda bola vymáhateľná od 4. januára 2011“. Podľa ich názoru úplné zrušenie a zánik pokuty zabránil tomu, aby sa stala splatnou so spätnou účinnosťou, pričom odklad splatnosti súdnej pokuty jednoznačne vyplýva z bodov 302 a 356 rozsudku z 15. júla 2015. V období medzi rozhodnutím Komisie a vyhlásením rozsudku z 15. júla 2015 totiž Komisia nemala k dispozícii zodpovedajúcu pohľadávku.

68. Týmto tvrdením odvolateľky iba umelo konštruujú argumentáciu, ktorá sa však javí rovnako irelevantná, pretože vychádza z nesprávneho výkladu rozsudku z 15. júla 2015. Odvolateľky preto nesprávne tvrdia, že v prejednávanej veci mal nahrádzajúci účinok pokuty uložené Všeobecným súdom napadnutým rozsudkom účinok *ex nunc* a že Všeobecný súd tak prekročil svoju neobmedzenú právomoc v oblasti sankcií. V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že vo svojom uznesení Súdny dvor konštatoval, že pokuta uložená Všeobecným súdom nie je novou pokutou.⁵⁵ Okrem toho, ako sa uvádza v bodoch 53 a 54 vyššie, Všeobecný súd sa nedomnieval, že by výška pokuty uložené odvolateľkám podľa článku 2 prvom odseku bodu 8 sporného rozhodnutia bola neprimeraná na základe prvých štyroch žalobných dôvodov, ktorých preskúmanie neodhalilo žiadne pochybenie, ktoré by mohlo spôsobiť nezákonnosť sporného rozhodnutia, čo odôvodňovalo uloženie pokuty v rovnakej výške ako pokuta, ktorú Komisia predtým uložila odvolateľkám v spornom rozhodnutí.

69. Vo štvrtom rade odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd pochybil pri výklade rozsudku Trioplast (body 15 a 56 až 62), keď na uvedený rozsudok odkázal v bode 105 napadnutého rozsudku na podporu tvrdenia, podľa ktorého „nahrádzajúci účinok podobný tomu, aký je uvedený v bode 99 vyššie, však už bol uznaný v prípade výroku, v ktorom Všeobecný súd najskôr zrušil čiastku, do výšky ktorej bola materská spoločnosť spoločne a nerozdielne zaviazaná na zaplatenie pokuty uložené Komisiou, a následne znovu stanovil túto čiastku v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci“. Podľa ich názoru je táto judikatúra irelevantná a svedčí o tom, že neexistuje rozsudok, ktorý by mal váhu precedensu uznaného súdmi Únie a na základe ktorého by už bolo definitívne určené, odkedy sa majú začať platiť úroky z omeškania s retroaktívnym účinkom v prípade kombinácie zrušenia sankcie a výroku rozsudku, ktorým sa uloží sankcia.

70. Rovnako ako Komisia, a vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 55 vyššie, sa však domnievam, že rozsudok Trioplast je relevantný, pokiaľ ide o začiatok plynutia obdobia, za ktoré sa počítajú úroky. V tomto rozsudku Všeobecný súd totiž najprv zrušil vo výroku rozsudku výšku pokuty, za ktorú bola materská spoločnosť uznaná spoločne a nerozdielne zodpovednou, a to

⁵⁵ Uznesenie Súdneho dvora (body 39 a 40).

podobným spôsobom ako v prejednávanej veci, a až potom ju v rámci výkonu svojej neobmedzenej právomoci znovu stanovil. Pokuta, ktorú pôvodne uložila Komisia, bola teda jednoznačne nahradená *ex tunc*. Vzhľadom na to, že okolnosti veci Trioplast sú teda úplne porovnateľné s okolnosťami prejednávanej veci, túto štvrtú výhradu možno tiež zamietnuť.

71. V piatom rade odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne posúdil novú platobnú schopnosť odvolateľiek zistenú v roku 2015 a jej dôsledky na sumu „súdnej pokuty“. Presnejšie v bode 107 napadnutého rozsudku Všeobecný súd tvrdí, že „v rámci preskúmania zákonnosti sa totiž Všeobecný súd obmedzil na konštatovanie, že Komisia sa dopustila protiprávnosti pri posudzovaní platobnej schopnosti žalobkýň, neuviedol však, že im nemohla byť uložená žiadna pokuta v rokoch 2010 a 2011“, pričom v bode 109 napadnutého rozsudku dodal, že „Všeobecný súd v rozsudku z 15. júla 2015... konštatoval existenciu určitej platobnej schopnosti žalobkýň v rokoch 2010 a 2011, na rozdiel od ich tvrdení“. Podľa odvolateľiek nič nenasvedčuje tomu, že by v rozsudku z 15. júla 2015 Všeobecný súd z dôvodu *určitej platobnej schopnosti* rozhodol zachovať svoje pôvodné rozhodnutie o pokute a potvrdiť tak neprimeranú výšku zrušenej pokuty.

72. Na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolateľky, poznamenávam, že v bodoch 108 a 109 napadnutého rozsudku Všeobecný súd v odpovedi na jedno z tvrdení odvolateľiek a s odkazom na bod 346 rozsudku z 15. júla 2015 jednoducho vysvetľuje, že v tomto rozsudku konštatoval, že na základe predbežného harmonogramu splátok stanoveného v uznesení o nariadení predbežného opatrenia už boli odvolateľky od roku 2011 schopné zaplatiť sumu viac ako 15 000 000 eur, čo umožnilo konštatovať existenciu „určitej platobnej schopnosti“ odvolateľiek v rokoch 2010 a 2011.

73. V šiestom rade odvolateľky kritizujú vysvetlenie Všeobecným súdom poskytnuté v bode 125 napadnutého rozsudku, podľa ktorého „o zaviazaní Komisie na zaplatenie polovice trov konania žalobkýň sa rozhodlo... v dôsledku zrušenia článku 2 prvého odseku bodu 8 sporného rozhodnutia“. Podľa odvolateľiek prijatý výrok o trovách konania „zdôrazňuje vecne priaznivé rozhodnutie Všeobecného súdu, pokiaľ ide o pokutu podstatne zmenenú v prospech [odvolateľiek] rozsudkom z 15. júla 2015“.

74. Treba však konštatovať, že tento argument spočíva na nesprávnom predpoklade súvislosti medzi údajne úspešnou zmenou zrušenej, pôvodne uloženej pokuty a určením výšky trov konania, a preto ho treba odmietnuť ako neúčinný.

75. V siedmom a poslednom rade odvolateľky spochybňujú záver uvedený v bode 127 napadnutého rozsudku, podľa ktorého „povinnosť zaplatiť úroky z omeškania *ab initio* nepredstavuje sankciu dopĺňajúcu pokutu pôvodne uloženú Komisiou, ktorá by predstavovala prekážku práva na podanie žaloby“.

76. V tejto súvislosti treba jednak pripomenúť, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v prípade nezaplatenia pokuty v určenej lehote je priamym dôsledkom vykonateľnosti aktov Komisie ukladajúcich peňažný záväzok, ako je vymedzená v článku 299 ZFEÚ. Nútený výkon týchto aktov možno pozastaviť len na základe rozhodnutia Súdneho dvora. Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania má teda za cieľ zabezpečiť účinnosť pokút uložených Komisiou v oblasti práva hospodárskej súťaže a motivovať subjekty, ktorým sú pokuty uložené, aby ich zaplatili včas. Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania *ab initio* teda nepredstavuje sankciu popri pokute pôvodne uloženej Komisiou.

77. Na druhej strane Všeobecný súd svojím rozsudkom z 15. júla 2015 nezrušil ani ustanovenia o úrokoch z omeškania obsiahnuté v rozhodnutí o karteli, ani nestanovil novú lehotu splatnosti, a ani novú sadzbu úrokov z omeškania. Všeobecný súd v uznesení zo 17. mája 2018, *Westfälische Drahtindustrie a i./Komisia*⁵⁶, naopak výslovne potvrdil, že rozsudok z 15. júla 2015 nemá žiadny vplyv na otázku úrokov z omeškania. Odvolateľky teda nemôžu tvrdiť, že odo dňa prijatia rozhodnutia Komisie nezačali plynúť žiadne úroky z omeškania.

VI. Návrh

78. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a vzhľadom na to, že tieto návrhy sa týkajú výlučne prvého odvolacieho dôvodu, navrhujem, aby Súdny dvor tento dôvod zamietol ako nedôvodný.

⁵⁶ T-393/10 INTP, EU:T:2018:293.